

ادامه از صفحه اول

هلوکاست روھینگا

دوم: نسل‌کشی مسلمانان و پاک‌سازی قومی فارغ از ابعاد ضدانسانی، در کشوری رخ می‌دهد که خانم «آنگ سون سوچی»، فعال سابق حقوق بشر و برنده جایزه صلح نوبل، هرچند غیررسمی در رأس هرم قدرت سیاسی آن کشور قرار دارد؛ سیاست‌مداری که ۱۵ سال تحت حکومت نظامیان در حصر خانگی به سر برد و نام او همواره با رنج، شجاعت، عزم و اراده در مبارزه بی‌وقفه برای آزادی همراه بود. کسی که نام او الهام‌بخش بسیاری از آزادی‌خواهان در سراسر جهان و ازجمله کشورمان بود. آزادی خانم سوچی در سال ۲۰۱۰ از حصر خانگی را جشن گرفتند و پیروزی او و حزب تحت رهبری‌اش در انتخابات سراسری سال ۲۰۱۵ را رهایی میانمار از قید و بند دیکتاتوری قلمداد شد.

خانم آنگ سان سوچی برخلاف اظهاراتش به هنگام دریافت جایزه صلح نوبل که گفته بود: «هر جایی که رنج نادیده گرفته می‌شود، دانه‌های درگیری کاشته خواهد شد. زجرکشیدن با خود انزجار را به همراه می‌آورد»، گزارش‌های منابع جهانی را درباره پاک‌سازی قومی در کشورش فراقتنی خوانده و امدادگران بین‌المللی را به حمایت از تروریست‌ها متهم و در بیانیه‌ای از «کوه عظیم اطلاعات نادرست درباره نزاعی که به نفع تروریست‌هاست» انتقاد کرده است. سوم: سکوت خانم آنگ سان سوچی در برابر جنایات ارتش و افراطیون بودایی در کشتار اقلیت قومی روھینگیا که به عقیده برخی از تحلیلگران به‌خاطر کسب حمایت اکثریت بودایی در انتخابات آتی است، واکنش بسیاری از کشکران سیاسی و فعالان حقوق بشر را در پی داشت.

اسقف دزموند توتو، دیگر برنده جایزه صلح نوبل، در نامه‌ای به آنگ سان سوچی، رهبر حزب حاکم میانمار، سکوت او در برابر کشتار اقلیت مسلمان روھینگیا را بهایی گراف برای مقام او خوانده و خواستار خاتمه خشونت‌ها در میانمار شد. او در نامه خود به خانم سوچی آورده است: «وحشت بی‌اندازه و پاک‌سازی قومی» در استان راخین، او را وادار کرد علیه زنی سخن به زبان بیاورد که زمانی او را تحسین می‌کرد و یک خواهر دوست‌داشتنی می‌نامید. اسقف توتو در نامه خود افزوده است: «من سال‌ها عکسی از شما روی میزم داشتم که فداکاری‌های شما را در مقابل بی‌عدالتی به علت علاقه و تعهدتان در قبال مردم میانمار به من یادآوری می‌کرد. تو نماد عدالت بودی... و اگر بهای ارتقای مقام و نشستن بر بالاترین کرسی در میانمار، سکوت شماست، این بها قطعا خیلی گراف است.»

چهارم: مصحک‌ترین تحول در این نسل‌کشی و پاک‌سازی قومی، سکوت اکثریت قریب‌به‌اتفاق ۵۶ کشور عضو سازمان همکاری اسلامی است. بر اساس گزارش‌های دریافتی، تاکنون تعداد انگشت‌شماری از این‌کشورها در قبال تحولات میانمار اعلام موضع کرده‌اند.

در این میان، ترکیه با دست یازیدن به برخی اقدامات عملی و تحرکات دیپلماتیک، گوی سبقت را از دیگر کشورهای مسلمان روده است. اردوغان (با هر انگیزه‌ای که ممکن است در سر داشته باشد)، در واکنشی نمادین همسر خود را به دنبال داشت. روھینگاییی در بنگلادش فرستاده و اولین کشوری بود که علاوه بر ارسال کمک‌های انسانیه‌دوستانه، با دیپلماسی فعال بحران میانمار را در مجامع اسلامی و جهانی مطرح کرد. الجزایر در واکنشی دیرھنگام، روز جمعه از شورای امنیت و کمیسرای عالی آوارگان سازمان ملل متحد خواست برای پایان‌دادن به خشونت‌ها علیه مسلمانان در منطقه آراکان در میانمار اقدامی فوری کنند. واکنش کشورمان اما به‌گونه‌ای بود که اعتراض برخی از نمایندگان مجلس و کشکران سیاسی را به دنبال داشت.

دکتر ظریف ابتدا در توییتی نوشت: «هیچ توجیهی برای آنکه جامعه بین‌الملل اجازه دهد نسل‌کشی مسلمانان روھینگاییی در برابر دیدگان ما ادامه یابد، وجود ندارد. باید پیش از آنکه خیلی دیر شود، وارد عمل شویم». واکنش سخنگوی وزارت خارجه نیز زمانی بود که فجایع میانمار ابعاد بین‌المللی به خود گرفت و علاوه بر آن، تعدادی از شخصیت‌های سیاسی و مذهبی در داخل کشور در بیانیه‌هایی، به اعلام موضع پرداخته بودند.

در این میان، مهم‌ترین تحول که می‌تواند موجد سؤال‌های فراوانی در افکار مسلمانان جهان شود، بی‌تفاوتی مجامع و نهادهایی در داخل کشورمان است که در تحولاتی بسیار کم‌اهمیت‌تر در مقایسه با نسل‌کشی مسلمانان میانمار، واکنش‌های تند و سریع نشان می‌دهند.

شرق: وزیر راه‌وشهرسازی در بطن شهر مشهد به‌عنوان شهری با رتبه نخست حاشیه‌نشینی، از رشد بادکنکی این شهر می‌گوید و خبر می‌دهد این شهر از مرکز در حال فرسودگی است. شهری که مقر آستان قدس رضوی است و ۴۳ درصد آن در مالکیت این نهاد رسمی. اعداد و ارقام متفاوتی از حاشیه‌نشینی در این شهر اعلام می‌شود. از ۶۰۰ هزار حاشیه‌نشین گرفته تا یک میلیون حاشیه‌نشینی که به گفته برخی کارشناسان، از نسل اول عبور کرده و نسل دوم و سوم آن، خود را از اهالی مشهد می‌دانند و مطالبه بهره‌گیری از تمامی امکانات این شهر را به‌عنوان شهروند مطرح می‌کنند.

عباس آخوندی که برای شرکت در مراسم تودیع و معارفه مدیرعامل شرکت عمران شهرهای جدید راهی مشهد شده بود، گله‌گزار از لغو برنامه‌های فرهنگی در این شهر، گفت: در مشهد به بهانه بازگشت به هویت اسلامی مانع از برگزاری برخی از برنامه‌های فرهنگی می‌شوند. او در این میان با اشاره به تصویب جامع شهر مشهد در سال ۷۴ گفت: به خاطر دارم در طرح جامع شهر مشهد قرار بر این شد که وسعت این شهر در ۲۲ هزار هکتار و جمعیت آن در یک‌میلیون و ۸۰۰ هزار نفر کنترل شود و برای این تعداد جمعیت با حفظ باغات دشت مشهد، برنامه ارتقای کیفیت زندگی داشته باشیم، اما امروز وسعت این شهر به ۳۱ هزار هکتار و جمعیت آن به سه میلیون نفر افزایش یافته است و در حالی به جمعیت شهر مشهد یک‌میلیون و ۲۵۰ هزار نفر افزوده شده که اغلب این افراد در بافت‌های حاشیه‌نشین و فرسوده سکونت کرده‌اند. آخوندی افزود: از سال ۷۴ تا امروز وسعت شهر مشهد ۹ هزار هکتار افزایش یافته است که بیش از چهار هزار هکتار آن در منطقه حاشیه‌نشین و بیش از چهار هزار هکتار دیگر در منطقه بافت فرسوده افزایش وسعت داشته است. این نابسامانی نتیجه مداخلات و زندگی مردم است و قطعا با این وضعیت شهر فرصت بازآفرینی پیدا نمی‌کند.

او با کنایه ادامه می‌دهد: درحالی‌که شهرهایی مانند مشهد به صورت بادکنکی رشد کرده‌اند، امروز از ما می‌خواهند به حفظ هویت این شهرها بپردازیم و برای حفظ هویت‌ها و به این بهانه از برگزاری برخی از برنامه‌های فرهنگی مانعت می‌کنند. این در حالی است‌که مجموعه عوامل دخیل در رشد جمعیت و وسعت این شهر باعث عدم تعادل شده است.

۳۶ درصد جمعیت مشهد، دروضع ناپهتجار زندگی می‌کنند

به گفته او، آمارها در خراسان رضوی نشان می‌دهد که ۳۶ درصد از جمعیت شهری این استان در وضع ناپهتجار زندگی می‌کنند که این وضع در اغلب مناطق کشور وجود دارد. آخوندی درباره رشد فزاینده حاشیه‌نشینی در مشهد گفت: باید حریم و محدوده شهر مشهد بسته شود تا در آینده با مشکل بیشتری مواجه نشویم. بهتر است روستاهای واقع در حریم شهر مشهد نیز جزء محدوده منفصل شهر قرار گیرند که انجام این کار نیاز به قانون ندارد. آخوندی سخنان خود را به این شهر محدود نمی‌کند و برای بار چندم تکرار می‌کند که اکنون ۱۹ میلیون نفر از جمعیت کشور در مسکن نامناسب به سر می‌برند. این افراد بی‌خانه بوده یا در سکونتگاه‌های غیررسمی و حاشیه شهرها سکونت دارند. هم‌اکنون در ۳۰ شهر کشور بافت فرسوده و در شش شهر بافت حاشیه‌نشین وجود دارد و این ارقام به این معناست که شهرهای کشور از درون دچار پوسیدگی می‌شوند و نرخ بهره‌وری از زمین رو به کاهش است، بنابراین

اقتصاد

آخوندی با انتقاد از رشد حاشیه‌نشینی و عدم تعادل در مرکز خراسان رضوی

مشهد بادکنکی رشد کرده

علین

محمدحسن میلواتی

اشاره کرده و می‌گوید: بخشی از حاشیه‌نشینی در این شهر به تصرف اراضی در پیش از انقلاب برمی‌گردد که حاشیه‌نشینی جدیدی نیست و بخشی نیز به واسطه طرح‌ها ایجاد شده‌اند. در مورد نخست، در این حاشیه‌نشینی، کالبد شهر نیست که آن قسمت را هدایت می‌کند، بلکه جامعه و روابط اجتماعی داخل آن بافت‌هاست که آنها را شکل می‌دهد و حالت گتو در شهرها ایجاد می‌کند و همین امر سبب می‌شود که خیلی سخت و کند تغییر کنند.

نوروزی در بیان آنچه در این شهر در حال رخ‌دادن است، می‌گوید: پیش از آنکه قانون تعاریف «حریم» و «محدوده» در سال ۸۴ تصویب شود، در شهرها سه نوع محدوده «خدماتی»، «قانونی» و «استحفاظی» داشتیم. سال ۷۴ مورد اشاره وزیر، زمانی است که طرح جامع دوم مشهد تصویب می‌شود. طرح جامع دوم، این سه محدوده را برای مشهد تعریف کرده بود که بیشتر این پهنه‌ها که به نام حاشیه‌نشینی از آنها یاد شده و جمعیت بالایی را شامل می‌شود، حاشیه‌نشینی اقتصادی است نه حاشیه جغرافیایی و در محدوده قانونی شهر قرار دارد، اما در محدوده خدمتی نبوده و به همین دلیل، شهرداری مکلف به ارائه خدمات به آنها نبود. به گفته او، برخلاف آنچه وزیر می‌گوید محدوده قانونی شهر در طرح جامع دوم به شدت گسترش پیدا کرد و پهنه‌های وسیعی از شهر را دربر گرفت. در واقع در سال ۷۲ که این حاشیه‌نشینی وارد محدوده قانونی می‌شود، به شکلی رسمیت پیدا می‌کند، این اتفاق در سال ۸۶ در طرح جامع سوم نیز رخ می‌دهد. مدیر طرح جامع مسکن مشهد با بیان اینکه همان زمان در مطالعات طرح جامع به این نتیجه رسیدند که رشد جمعیت به شدت در حوزه‌های شمال شرق و شرق شهر در حال افزایش است و به همین دلیل در بارگذاری جمعیت و توسعه شهر، ۹ هزار هکتار افزایش در محدوده شهر را به سمت غرب در نظر گرفتند که اراضی دولتی بوده و الکو برای طبقه متوسط و آپارتمان‌نشینی را مطرح می‌کند. باین‌حال، در سال ۸۶ که برای طرح جامع سوم اقدام کردیم، متوجه شدیم پهنه‌های وسیعی از غرب شهر توسعه پیدا نکرده بود و برخلاف آن چند صد هکتار در شمال شرق شهر، برای اسکان غیررسمی، اراضی کشاورزی غیرقانونی تغییر کاربری پیدا کرده و شبانه ساخت‌وساز انجام شده بود.

نوروزی به وجود دو نوع حاشیه‌نشینی در مشهد اشاره کرد و می‌گوید: بخش‌هایی از حاشیه‌نشینی که به عنوان مالک زمین، طبق طرح، زمین را واگذار می‌کند. بر همین اساس روی روستا، کاربری توریستی و به‌زعم خود کاربری انتفاعی گذاشته و به همین دلیل به زمین‌های مسکونی خدمات اجتماعی از جمله گازرسانی، لوله‌کشی آب و ... ارائه نمی‌دهد تا در این شرایط، این افراد منطقه را ترک کنند، اما ۲۰ سال است چنین نشده و باز هم چنین نمی‌شود. این کارشناس با بیان اینکه در تمام دنیا، ادبیات برنامه‌ریزی، ادبیات برنامه‌ریزی مشارکتی و اسمارت‌سیتی است، تصریح می‌کند: مشکل آنجاست که کنش‌گران صحنه توسعه شهری، اعم از مدیریت توسعه، استانداری، راه‌وشهرسازی و شهرداری در یک طرف و مردم، ذی‌نفعان و بهره‌برداران در طرف دیگر با هم در مدیریت شرکت نمی‌کنند و تا وقتی همه این افراد پای میز مذاکره نایند، این مشکلات باقی خواهد بود.

۴۳ درصد وسعت شهر در مالکیت آستان است
او درباره نقش برخی نهاده‌ا از جمله آستان قدس رضوی در توسعه حاشیه‌نشینی، با رد تأثیر مستقیم آنها بر این روند، می‌گوید: آستان قدس خود

بورس

آغاز بی‌رقم در بورس

شاخص کل ۴۱۹ واحد ریخت

و ۴۳۱ میلیارد ریال معامله شد. در فرابورس نیز ۱۸۰ میلیون انواع سهم و اوراق بهادار به ارزش یک‌هزارو ۳۵۸ میلیارد ریال جابه‌جا شد که ۷۸۴ هزار ورقه آن به ارزش ۷۵۵ میلیارد ریال در

